

GEMIST ALS
KIESPIJN

Gemist als Kiespijn

JD Duran

Instagram: www.instagram.com/jdduranauthor/

LinkedIn: www.linkedin.com/JDDuranAuthor/

Schrijver: JD Duran

Coverontwerp: JD Duran

ISBN: 9789465314716

© JD Duran (2026)

Dit verhaal is geheel fictief, en geen van de personages voorkomend in dit boek zijn gebaseerd op bestaande personen. Enige en elke overeenkomst is puur toeval.

“Als het niet meezit, dan zit het ook tegen.”

Maandag 6 mei, 17:00

‘Hoe haal je het in je hoofd, Anne?!’

Lizzy maakte het keelgeluid waarin ze wist dat dat haar moeder het meest zou irriteren en stampte de trap op naar haar kamer.

Voor de goede orde smeed ze de deur nog even extra hard dicht.

Anne kneep met haar ogen en ging verder met de afwas die zich de laatste twee dagen had opgestapeld.

Haar vriendinnen hadden haar verzekerd dat dit compleet normaal was voor een veertienjarig meisje, maar Anne had het er machtig moeilijk mee.

Nu was het dan toevallig een tandartsafspraken, maar het had van alles kunnen zijn. Niets was er goed, en alles was speciaal gecreëerd om het de tiener zo moeilijk mogelijk te maken.

Met een zucht sloot Anne de kraan en liet de pan in haar handen in de wasbak uitlekken voordat ze deze op het droogrek legde.

Nu nog even een was draaien, en dan was het genoeg voor vandaag.

Oh, kak, het avondeten!

Anne opende de vriezer en vond bij toeval twee pepperonipizza's.

Dan maar een keertje makkelijk. Dat had ze toch ook wel een keer verdiend, toch?

Verdiend? Dubbel en dwars. Man, wat is het leven de laatste tijd toch achterlijk druk!

Werken, wassen, koken, afwassen.

En dan de volgende dag weer hetzelfde. Dag in, dag uit...

Jeetje, ik klink al net als Lizzy.

Stop complaining!

*

Maandag 6 mei, 17:10

Lizzy rolde haar ogen over de laatste Insta reel en zuchtte theatraal. Ze draaide haar lange blonde lokken om haar vingers en bekeek de punten.

Ja hoor, gespleten.

Lekker dan, moest ze weer naar de kapper. Mam zou wel weer nee zeggen. Dat deed ze toch standaard de laatste tijd. Alles was nee, niet goed, kan niet, mag niet, bla.

Lizzy's leven was echt zwaar meh. Haar klasgenootjes hadden het echt veel beter, hoor. Die kregen meer zakgeld, mochten uit, drinken en vaper. En Lizzy?

Zij mocht niets. Mam was als de dood dat haar iets zou overkomen als ze uit zou gaan, en drinken mocht toch pas op je achttiende? Tuurlijk, mam.

De laatste paar dagen was ze haar 'Anne' gaan noemen, in plaats van mam of mama. Dat vond ze vreselijk, dus was het een win-win voor Lizzy.

En trouwens, met 'Lizzy' was ze ook klaar. Het was vanaf nu 'Liz'. Ze was toch geen klein meisje meer?

Kijk, ze had al een C cup, en haar heupen waren wijder dan die van haar moeder (nee, Anne). Ze drukte haar borsten tegen elkaar om ze groter te laten lijken, en keek trots naar beneden.

‘Niks geen meisje meer,’ dacht ze. Een Young Adult, dat was ze!

Snoevend stuurde ze een appje in de vriendengroep.

<i>Vanaf nu ben ik Liz!! No more Lizzy, aight?!</i>

Zo, dat was geregeld. Gezien door acht, gelijkt door drie.

Mooi. Duidelijk, toch?

Lizzy (nee, Liz!) sprong op van haar bed en liep de gang door naar de bovenste trede van de trap naar beneden.

‘Uhm Anne, dat je het effe weet: Ik heet nu Liz. Dus geen Lizzy meer, ja?!’

Voor de goede orde maakte ze nog even een kokhalsgeluid, en stampte weer naar haar slaapkamer.

Beneden in de woonkamer wreef Anne met een pijnlijk gezicht over haar voorhoofd. Dat werd weer een migraineaanval, dacht ze met een

diepe zucht. Anne deed de lampen in de kamer uit en ging op de bank liggen.

Lizzy moest maar wachten met haar eten.

Oh nee, het is Liz, nu.

Anne kreunde van de pijn en sloot haar ogen. De hoofdpijn zwol aan en ze ging automatisch in de foetushouding liggen. Eerst maar hier doorheen komen, dacht ze.

Lizzy stak haar hoofd om de hoek en rolde haar ogen. Nou, ze was ook geen 'total bitch', ze zou haar moeder maar met rust laten.

Ze at wel als ze terugkwam van voetbal.

Met een woeste beweging trok ze haar voetbalsokken omhoog, en liep de deur uit om haar fiets te pakken.

*

Maandag 6 mei, 20:30

Met een loodzwaar hoofd werd Anne wakker in dezelfde houding waarin ze in slaap was gevallen.

Jeetje, wat een kakdag.

En dan had ze ook nog eens een nachtdienst vanavond.

Als het niet meezit, dan zit het ook tegen.

Anne wierp een blik op de grote stationsklok die ze bij de kringloop had gekocht voor een prikkie, en kneep haar ogen weer dicht.

Half negen.

Lizzy zou zo wel terugkomen van de voetbal, dus kon ze nog even slapen.

Even dan.

Ze zakte weg in een onrustige slaap die verweven was met rare dromen.

*

Maandag 6 mei, 20:50

Lizzy deed de voordeur zachtjes achter haar dicht en trok haar schoenen op de mat uit. Ze sloop op haar tenen langs de woonkamer en grijnsde breed toen ze de pizza's op het keukenblad zag.

Mooi, daar had ze nou precies trek in.

Ze zette de oven aan om voor te verwarmen en trok haar broekje wat omhoog. Ze mocht dan wel brede heupen hebben maar die sportkleding paste nooit normaal. En zo'n sport-bh was ook maar niks. Ze leek wel plat met zo'n ding aan. Zo kreeg ze toch nooit een vriendje?

Word ook wel eens tijd, dacht ze zuchtend.

Zelfs Barbara (haar uber mattie) had een bae.

Oké, die gast was dan echt wel ugly, maar dat maakte effe niks uit. Barbara was ook niet zo'n babe, vond ze.

Lizzy noemde haar altijd plagend Barbie. Ze kende haar vriendin al sinds groep zeven. Barbara was verhuisd vanuit Rotterdam en kwam bij toeval bij Lizzy in de klas. Het was meteen echte liefde, en vanaf dat moment waren ze praktisch onafscheidelijk geweest. Ze

waren zelfs samen op vakantie geweest in groep acht.

Haar ouders waren echt “filthy rich” en hadden Lizzy meegevraagd naar Alicante -omdat Barbie hen de kop gek had gezeurd-.

Anne was er niet zo happig op, maar waarschijnlijk alleen omdat ze het zelf niet kon betalen.

Sinds papa was overleden in 2020 had mama het eigenlijk best slecht gehad.

(Lizzy voelde een steek in haar hart en vroeg zich af of dat het gemis van papa was, of dat ze daadwerkelijk medelijden had met Anne.)

Mam moest van een paar uurtjes per week ineens fulltime gaan werken, en dat met een jong kind.

Ugh.

Lizzy zou echt nooit zo hard gaan werken. Dat was alleen voor arme mensen, dacht ze. Gewoon een rijke kerel trouwen, dat is de oplossing!

Net zoals die vrouw van die drugsbaas in die serie met die gast van de reclames. Hoe heette die ook alweer? Het had een Engelse naam.

Nou ja, maakt niet uit.

Ja, dat dus.

Rijke gast, trouwen, klaar.

Ja toch?

De oven gaf met een piepje aan dat hij warm was, en Lizzy trok het folie van de pizza en schoof het op het bovenste rek.

Na een moment van twijfel deed ze ook de tweede pizza erin voor moeders, paste de tijd aan, en drukte op start.

*